

6. Одрач Ф. Наше Полісся. Вінніпег, 1955. 68 с. URL: <http://diasporiana.org.ua/ukrainica/15373-odrach-f-nashe-polissya/> (дата звернення: 12 жовтня 2017).
7. Рильський М. Зібрання творів: у 20 т. К.: Наукова думка. Т. 1.: Поезії 1907–1929. Проза 1911–1925. 535 с.
8. Рильський М. Зібрання творів: у 20 т. К.: Наукова думка. Т. 2.: Поезія 1930–1941. 432 с.
9. Ткачук М. Людина і природа в українській літературі крізь призму екокритики. Дивослово. 2011. № 6. С.52–56.
10. Чернявський М. Ф. Твори: в 2 т. К.: Дніпро, 1966. Т. 1. 516 с.

Halak Inna. Fishing motives in the work of Fedir Odrach.

The fishing motifs of F. Odrach's stories in the article are analyzed. The research attention is focused on the works of the «Abandoned House» collection (1960). F. Odrach's works are studied in the context of the fishing theme functioning in Ukrainian literature.

The purpose of the article is to study the features of the artistic discourse of the writer's fishing tales.

Fishing topics are the favorite theme of F. Odrach's creativity. The writer enthusiastically depicts nature. His characters are incorporated into her ecosystem. F. Odrach depicts the ecology of his native Polissia and Canada. The emigrant writer enthusiastically reveals the wealth of Canadian nature. The features of the writer's ecological consciousness are studied. Valuable categories of Fedir Odrach were formed even in childhood in the nature of Polissia. This led to the specific features of the creativity of the prose writer. The problem of the relationship of a person - nature in the article is considered from the standpoint of ecological criticism. The sources of his fishing talent Fedir Odrach find out in the essay «Our Polissia» (1955). He notes that livestock and fishing were an important economic base for the Polischuks. He considered Polyschuks the most experienced fishermen. Among the rivers Polissia F. Odrach calls Pina, Styr (Pripyatka) and Pripyat. The writer describes in detail fishing gear and different ways of seasonal fishing.

In the literature, the theme of human relations with nature has long been understood in the spiritual, moral, aesthetic and practical-value aspects. Nature formed the features of human-economic activity. Fishing for Ukrainians has always been one of the types of nature use and aesthetic contact with nature. Literature reflected the fishing theme in different genres, in particular in the works of Ivan Nechuy-Levytsky, Ivan Franko, Mykola Cherniavsky, Maxym Rylsky, Ostap Vyshnia.

The images of fishermen, their characters, emotional states, ideological foundations in the article are investigated. Draws attention to the image of a fisherman-narrator, whose prototype is the writer himself. F. Odrach is an interesting ethnopsychologist. Among the unfamiliar fishermen, he outlines the characteristic national traits of Ukrainians, Englishmen, Germans, Russians, etc. Also features of the fishing hobby are characterized, fishing terminology and attributes are analyzed.

A special feature of the ideology of F. Odrach is ecocentricity. In most Odrach's stories the narrator, is a direct participant in the events. In the image of the narrator reflected the author's attitude and his life experience. The writer is especially interested the Human. He reveals the features of human nature because of the peculiarities of contact with nature.

Key words: fishing motive, narrator, psychological character, Canadian nature, Canada, Polissia, ecotext, ecological consciousness, ecosystem, ecocentricity.

УДК 82-1/-9

Ірина Григоренко

ОСНОВНІ ТЕОРЕТИЧНІ ПІДХОДИ ДО ЖАНРОВО-СТИЛЬОВОЇ АТРИБУЦІЇ ПРИВАТНИХ ПИСЬМЕННИЦЬКИХ ЛИСТІВ

У статті зроблено спробу виявити основні науково-теоретичні підходи до визначення ключових жанрово-стильових аспектів приватних кореспонденцій письменників. Питання про місце письменницьких листів, у тому числі й приватних, у межах літературних жанрів залишається дискусійним. Багатогранність стильового визначення листа зумовлюється конкретною мовною ситуацією, соціальним рівнем комунікантів, умовами, за яких пишуть лист, формою спілкування, яка залежить від мети і причини спілкування. Ці специфічні властивості листа і спричиняють видову різноманітність епістолярію та його складність як предмета наукового дослідження.

Ключові слова: лист, епістола, епістолярій, кореспонденція митців, письменницький лист.

У сучасному світі розвиток цифрових та інтернеттехнологій, зокрема і у сфері наукової комунікації, спричинив парадоксальні тенденції. Так, незважаючи на можливість безпосереднього доступ до майже всієї інформації, яку продукує і якою володіє людство, суб'єктивність її інтерпретації тільки зростає. Один і той же факт при рівному і повному доступі може бути потрактований кардинально протилежно особистістю в силу її власного світовідчуття, системи переконань і принципів. Тобто об'єктивність, яку дає доступ до безпосереднього, первинного джерела інформації, може нівелюватися суб'єктивністю сприйняття фактів. Тому особливе місце серед джерел інформації належить документам. Важливий документ і у літературознавчих дослідженнях, зокрема приватні листи письменників.

Різні аспекти приватного листування письменників з колегами, друзями, родиною, однодумцями і опонентами вивчало чимало вітчизняних науковців, зокрема Л. Вашків,

Т. Заболотна, А. Зіновська, Л. Курило, М. Коцюбинська, В. Кузьменко, Ж. Ляхова, Г. Мазоха, Л. Морозова, А. Найрулін, Н. Петриченко, Л. Проців, В. Святовець, Г. Смирнова, О. Фідкевич та інші.

Незважаючи на значну кількість досліджень епістолярію письменників, досі дискусійним залишається питання про місце письменницьких листів, у тому числі й приватних, у межах літературних жанрів. Тому головним завданням запропонованого дослідження є виявити основні науково-теоретичні підходи до визначення ключових жанрово-стильових аспектів приватних кореспонденцій письменників.

Загалом протягом останнього сторіччя приватні листи, авторами яких є митці слова, стали повноцінним предметом вивчення радянської, а потім і української, та зарубіжної філологічної науки. Однак остаточно не вирішене питання, чи належить лист письменника до документальної літератури. Теорія літератури й досі не подає виваженого визначення документальної літератури. До документалістики зараховують твори художньо-публіцистичних, науково-художніх і художньо-документальних жанрів, в основу яких покладено документальні матеріали, подані повністю або частково чи відтворені у вигляді вільного викладу [3, с. 7]. Документальна література, як правило, не містить публіцистичної оцінки автора, але чимало творів документальної літератури мають художнє значення.

При визначенні місця епістолярного жанру в історії словесності науковий інтерес дослідників другої половини минулого століття сконцентрувався здебільшого на проблемі взаємопроникнення мистецтва і дійсності – одній з ключових у розумінні сутності приватного листа митців. Так, П. Палієвський у межах дискусії «Література, документ, факт», вказавши на такі ознаки письменницьких кореспонденцій, як вільна форма, що притягує увагу та сприяє роздумам над особистістю самого автора, і відтворення «духу» епохи, бо в ролі художника у цьому випадку є саме життя, що створило і автора, і документ, запропонував зараховувати листи до документальної літератури [21, с. 183]. Протилежної думки дотримується Б. Агапов, який вважає, що з документальної літератури слід вилючити всі явища, які не стосуються мистецтва, а саме: повідомлення, доповіді, щоденники, спогади та листи [1, с. 202].

Натомість Л. Гінзбург, досліджуючи письменницькі листи XIX ст., поклала в основу своєї концепції документальної літератури принцип побудови характеру та зауважила на тому, що образ людини формується у самому житті, а життєва психологія відбивається в листах, щоденниках, сповідях, у яких естетична основа присутня в більшій або меншій мірі свідомо. За такого підходу вона об'єднала у межах документальної літератури історію, листи, мемуари, життєписи, різноманітні есеїстичні жанри [5, с. 62-65]. У свою чергу І. Янська та В. Кардін у процесі вивчення специфіки документальної літератури зауважили, що серед документальних жанрів існує «людський документ», до якого вони віднесли мемуари, щоденник й епістолярій [24, с. 5-19].

Сучасна українська літературознавча наука визначає лист як найпростішу жанрову форму мемуаристики [15, с. 436]. До епістолярних творів відносять щоденники, записки, мемуари, що, як і листи, яскраво характеризують особистість автора і не завжди призначені для публікації [6, с. 160]. Проте у вітчизняному літературознавстві досі бракує досліджень, у яких було б детально розглянуто історичний та теоретичний аспекти мемуаристики загалом, тому специфіка цього жанру досі залишає багато питань для вивчення.

Здійснивши концептуальний аналіз жанрово-стильових особливостей української мемуаристики Галичини кінця XIX – початку XX століття, М. Федунь до творів мемуарного жанру зараховує автобіографію, записки, записник, есе, літературний портрет, нотатки, автобіографічну повість, подорожні описи, автобіографічний роман, сповідь, спогади, щоденник, некрологи, а також листування. Специфіка мемуарного жанру, на думку дослідниці, полягає у наступному: автобіографізм; асоціативність мислення; безпосередність враження; динаміка; документальність; жива пам'ять про минуле; здатність автора перебувати в кількох часових вимірах; використання елементів сюжетно- і характеротворення; історична достовірність у поєднанні з фотографічністю й художнім домислом;

консервативність і хронікальність (охоплення всіх стадій людського життя); невимушеність та інформаційно-інтонаційна ненав'язливість; панорамність та аналітичність; перевага подієвого пласту; використання художньо-мистецьких і науково-публіцистичних засобів; суб'єктивність; повчальність; яскраво виражена екзистенційність; поєднання практичного й теоретичного досвідів; співвідношення власного досвіду з внутрішнім світом героїв; поєднання автора-героя та автора-оповідача тощо [23, с. 7].

Справді, приватним листам властиві усі ознаки мемуарів, проте деякі з них виявляються специфічно. Приміром, як зауважує Л. Курило, у листах відсутня дистанція в часі між подією і згадкою про неї в творі. Проте, якщо лист належить письменнику, він часто здатен осмислити велич цієї події з точки зору майбутнього [14, с. 24]. Варто також додати, що листи і мемуари суттєво відрізняються тим, що у приватному листуванні велика увага приділяється сімейним стосункам, провідною темою здебільшого є побут, повсякденне життя, тому приватні листи не призначені для широкого загалу. Водночас автор мемуарів хоча б підсвідомо розраховує на їх опублікування, адже призначення мемуарів – передати власний досвід іншим – передбачає їх гіпотетичне оприлюднення. Спогади заздалегідь орієнтовані на значно ширше коло читачів, ніж те, на яке орієнтується автор листа, особливо приватного. Тому відсутність у приватних листах такої ознаки мемуарного жанру, як художній домисел, а також мінімальне використання художньо-мистецьких і науково-публіцистичних засобів, орієнтація листа на вузьке, здебільшого родинне коло читачів, дозволяє все ж розмежувати мемуари і приватні лист як жанри літератури.

Листи значно більше подібні до щоденникових записів, які, у свою чергу, дуже близькі до мемуарів, проте, на думку І. Забіяки, між ними існує істотна відмінність: мемуари пишуться поступово, з часом можуть змінюватися і, як правило, призначаються нащадкам, а листи мають зазвичай сучасний інтерес і пишуться під хвилинним враженням, тому в них яскраво відображається характер автора, його настрої, духовний і фізичний стан у певний момент життя [7, с. 7].

Вказана відмінність, на наш погляд, є наріжним каменем проблеми визначення жанрово-стильової належності листів: лист – це художній твір чи документ? Епістолярний жанр детально досліджувався науковцями з огляду на його «проміжну» позицію між документальними і художніми жанрами літератури. Такий підхід до визначення епістолярного жанру спостерігається, зокрема, у роботах Л. Гінзбург, С. Коневець, В. Кузьменка.

Л. Гінзбург вказує, що листи не входять у традиційне поняття літератури, адже вони займають «проміжну» позицію як різновид документальної літератури разом з мемуарами та щоденниками [4, с. 56]. Епістолярій знаходиться на межі між листом як фактом літератури і побутовим документом. Лист, не будучи жанром красного письменства, входить у групу культурних текстів і стає фактом літератури.

Епістолярні тексти перебувають на межі документа і мистецтва, тому, закономірно, вбирають в себе риси і документа, і художнього твору. Важко не погодитися з думкою Т. Заболотної, яка вважає, що листи – частина життя людини, а листи, писані в літературних, мистецьких, наукових справах, – це частина історії літератури, мистецтва, науки [8, с. 12]. Автор листа опирається на реальні факти з власного життя та життя оточуючих. Н. Іщук-Пазуняк вважає листи письменників найкращим джерелом для пізнання особистості з минулого, адже вони віддзеркалюють постать на основі її власних висловів [9, с. 194].

Лист, безперечно, є явищем суб'єктивним, проте саме ця суб'єктивність дозволяє відтворювати дійсність об'єктивно, адже він призначений не для широкого загалу, а для конкретного адресата. Ця основна властивість листа і зумовлює правдивість інформації, поданої в ньому. Лист, на відміну від художнього тексту, безпосередньо розкриває думки і переживання його автора.

Деякі дослідники вважають, що епістолярна література як жанровий вид підкоряється родовим категоріям художніх жанрів і може бути віднесена до лірики за наявності в епістолярному тексті ліричного сюжету у вигляді особистих роздумів автора, але у листі

присутній і епічний сюжет – у викладі реальних подій [12, с. 7]. Проте визначальною особливістю епістолярного жанру, яка вирізняє його з-поміж інших, є своєрідний початок і кінцівка. Така властивість листа, хоча й зазнавала трансформації з плином часу, все ж залишилася незмінним його атрибутом від античності і до сучасності. Саме це дозволило науковцям виділити листи в окремий літературний жанр. Так, А. Квятковський у «Поетичному словнику» розглядає лист як епістолярний жанр літератури, віршоване або прозове звернення письменника до певної особи з постановкою якогось важливого питання [10, с. 212].

Однак утвердження у літературознавчій науці епістолярного жанру не вирішило остаточно, на якій же позиції жанрової диференціації знаходиться приватне письменницьке листування, що у своїх кращих зразках має високе культурно-національне значення. Недаремно Ж. Ляхова називає лист письменника амальгамою, поліфонічним явищем, джерелом універсальних знань про життєвий досвід, соціальну поведінку, психологію переживань, естетичні сприйняття і враження [16, с. 87]. Тому з огляду на специфіку письменницької приватної кореспонденції ми цілком погоджуємося з пропозицією С. Антоненко виділити листи письменників в окремий жанр, оскільки в них яскраво відображена особа автора, спостерігаються прояви ідіостилію письменника [2, с. 19].

Художня природа приватного письменницького епістолярію та його документальність визначили подальший напрямок літературознавчих досліджень. Значним здобутком у процесі вивчення жанрової специфіки приватного листування письменників стала праця В. Кузьменка «Письменницький епістолярій в українському літературному процесі 20-50-х років ХХ ст.», у якій обґрунтовано кардинально новий підхід до жанрової концепції епістоли як до поліфонічного жанрового утворення (літературного та історіографічного прояву одночасно) [13].

Важливим атрибутом епістолярного жанру вважає поліфонізм Г. Мазоха, яка стверджує, що еволюціонуючи, приватні листи набувають нових, не властивих для них якостей: багатофункціональні листи, тип калейдоскопічної епістоли, що вбирає в себе «осколки» різних жанрів, гармонійно об'єднуючи їх в епістолярну розповідь, водночас функціонували листи, для яких характерною рисою була єдина сюжетно-жанрова побудова [17].

Ґрунтовною спробою розібратися у типології та жанровій специфіці письменницького листування стала наукова розвідка Л. Морозової «Письменницький епістолярій у системі літературних жанрів», присвячена вивченню листа, який функціонує в побутовій сфері, та генетично спорідненої з ним епістолярної форми як феномену художньої літератури. Спираючись на жанрову модель М. Лейдермана та поняття про родо-жанрову домінанту (М. Гіршман), Л. Морозова робить свої наукові висновки щодо функціонування епістолярної форми. Дослідниця зауважує, що в силу специфіки художньої літератури лист перетворився на епістолярну форму, використання якої зумовлює зміни всіх аспектів жанрового цілого: звернення до неї пов'язане з концепцією художньої правди, бо письменник, «довіряючи» самому герою розповісти про думки та почуття, які викликали в нього певні події, створює ілюзію «живої» оповіді, достовірної у плані потенційного буття, тому його виклад подій буде сприйматися як об'єктивний. Такий спосіб суб'єктивної організації твору веде до трансформацій плану структури жанру, провідну роль в якій відіграє естетичне засвоєння листа, наслідком чого є індивідуальна словесна манера героя-розповідача, синтез змістів епічного та ліричного родів, моделювання художнього світу згідно ознак хронотопу біографічного часу, а також, на рівні стилістики, домінування характерологічної функції вираження мови та використання подієво-розповідного типу композиційної побудови [19, с. 157].

У сучасній філологічній науці існують різноманітні підходи не тільки стосовно жанру листа, але спостерігаються й різні трактування стильової приналежності епістолярію. Аналізуючи епістолярну спадщину Т. Манна та Р. М. Рільке, Л. Кеца розглядає епістолярний стиль як окремий функціональний стиль з такими підстилями, як офіційне

листування (комерційні і дипломатичні листи) і приватне листування (пов'язане з побутовими та літературними листами) [11, с. 12].

Епістолярний стиль у сучасній енциклопедії «Українська мова» визначений як функціональний різновид літературної мови, який обслуговує сферу письмових відносин і вживається переважно у листуванні [6, с. 160]. Натомість С. Єрмоленко у довідковому виданні «Українська мова. Енциклопедія» виділяє шість стилів (розмовний, публіцистичний, науковий, офіційно-діловий, художній, конфесійний) і наголошує, що не доцільно виокремлювати епістолярний стиль, оскільки його «диференціальні ознаки... перекриваються ознаками більш узагальнених структурно-функціональних стилів (офіційно-ділового, публіцистичного, розмовного)» [22, с. 603].

Схожу думку висловлює С. Антоненко, співвідносячи лист з розмовним стилем, що виявляється у вживанні розмовної лексики і фразеології, синтаксису, який використовують в усному розмовному мовленні. Оскільки у листах обов'язково позначаються професійні мистецькі особливості, варіації в структуруванні тексту і використанні мовних засобів, приватне неофіційне листування письменника наближається до розмовного, публіцистичного і художнього стилів, приватне офіційне – до ділового [2, с. 19]. З цим важко не погодитися, особливо щодо приватних листів, основне призначення яких – поінформувати, описати певні побутові проблеми, обговорити повсякденне життя.

С. Гіндін, В. Наєр, Т. Радзівєвська, пропонують визначити епістолярне мовлення як міжстильове явище, здатне існувати у рамках чи на базі певного функціонального стилю або поза їх межами. На думку В. Наєр, епістолярна форма писемного мовлення наявна в усіх стилях мови. При цьому епістолярні тексти у мовному плані відповідають вимогам цих стилів, а у структурно-композиційному – зберігають властиву їм сталу форму. Листи, які стоять поза будь-яким функціональним стилем, підпорядковуються в цілому одній інваріантній композиційній моделі і, таким чином, об'єднуються в єдиній формі мовленнєвої варіативності, яка є специфічною ознакою епістолярного жанру [20, с. 45].

Ми поділяємо думку Т. Заболотної, яка вважає, що окремі листи існують як невід'ємні складові частини різних функціональних стилів, а кожна кореспонденція уміщує кілька стилів мови [8, с. 13]. До найбільш характерних стильових ознак листів належать: використання звертань у кличній (часто пестливій) формі; наявність традиційних початків і закінчень; використання різноманітних побажань, вітань тощо; невимушений добір мовних засобів; безпосередність у вираженні емоцій; використання лексики і граматичних конструкцій, властивих усно-розмовному мовленню [6, с. 160]. Г. Мазоха вказує, що лист має деякі ознаки розмовної мови, зокрема невимушеність, ситуативність, безпосередність у спілкуванні [18].

Отже, своєрідність та складність стильового визначення листа, на наш погляд, зумовлюється мовною ситуацією, жанром листа, соціальним рівнем комунікантів, умовами, за яких пишуть лист, формою спілкування, яка залежить від мети і причини спілкування. Ці специфічні властивості листа спричиняють видову різноманітність епістолярію. У сучасному інформаційному суспільстві інтернет змінив традиційні форми спілкування докорінно, серед них і листування. Тому перспективи подальшого вивчення феномену приватної кореспонденції письменників вбачаємо найперше у систематизації теоретичних підходів до цього явища науковців новітнього часу з урахуванням чинника інформатизації сучасної комунікації, його впливу на листи як мовленнєвий жанр та на письменницькі листи як специфічний жанр мовлення.

ЛІТЕРАТУРА

1. Агапов Б. Искусство остается // Литература, документ, факт. Иностранная литература. 1966. №8. С. 202.
2. Антоненко С. В. Структура писем А. С. Пушкина (лингвостилистика текста). К., 2000. 154 с.
3. Галич О. А. Українська документалістика на зламі тисячоліть : специфіка, генеза, перспективи. Луганськ : Знання, 2001. 254 с.
4. Гинзбург Л. Я. Литература в поисках реальности : ст., эссе, заметки // Л. : Сов. писатель. Ленинградское отделение, 1987. 397 с.

5. Гинзбург Л. Я. О документальной литературе и принципах построения характера // Вопросы литературы. 1970. №5. С. 62-91.
6. Енциклопедія «Українська мова». К. : Вид-во «Українська енциклопедія» імені М. П. Бажана, 2000. 750 с.
7. Забіяка І. Епістолярна спадщина Василя Горленка : [монографія]. К. : ВПЦ «Київський університет», 2002. 247 с.
8. Заболотна Т. В. Епістолярна спадщина В. Винниченка: адресування і стиль : дис. ... кандидата філол. наук : 10.01.01. К., 2005. 173 с.
9. Ішук-Пазуняк Н. Тарас Шевченко крізь призму його листів // Вибрані студії з історії, лінгвістики, літературознавства і філософії. К. : Видавництво імені Олени Теліги, 2010. С. 194-204.
10. Квятковский А. П. Поэтический словарь. М. : Сов. энцикл., 1966. 376 с.
11. Кецба Л. Н. Опыт лингвистической интерпретации литературных писем Т. Манна и Р. М. Рильке (к вопросу о выделении эпистолярного стиля) : автореф. дисс. канд. филол. наук. Тбилиси, 1973. 31 с.
12. Конеvec С. Н. Эпистолярное наследие Н. В. Станкевича в контексте литературного движения 1830-х годов XIX века : дис... канд. филол. наук : 10.01.01. Саратов, 2005. 154 с.
13. Кузьменко В. Письменницький епістолярій в українському літературному процесі 20-50-х років XX століття : дис. ... доктора філол. наук : 10.01.01. К., 1999. 355 с.
14. Курило Л. М. Епістолярій Олеса Гончара і творча індивідуальність письменника : дис. ... кандидата філол. наук : 10.01.01. – К., 2006. 200 с.
15. Літературознавчий словник-довідник. К. : Академія, 2006. 752 с.
16. Ляхова Ж. Теоретичні питання дослідження епістолярію українського письменства // Літературознавство : Матеріали III конгресу Міжнародної асоціації українців. – Харків, 26-29 серпня 1996 р. К. : АТ «Обереги», 1996. С. 85-90.
17. Мазоха Г. С. Жанрово-стильові модифікації українського письменницького епістолярію другої половини XX століття : автореф. дис. ... канд. філол. наук : спец. 10.01.01 «Українська література». К., 2007. 27 с.
18. Морозова Л. І. Письменницький епістолярій у системі літературних жанрів : дис. ... кандидата філолог. наук : 10.01.06. К., 2006. 223 с.
19. Наер В. Л. К проблеме жанра в системе функционально-стилистической дифференциации языка // Стилистические аспекты устной и письменной коммуникации. М. : МГПИИЯ, 1987. С. 39-47.
20. Палиевский П. Документ в современной литературе // Литература, документ, факт. Иностранная литература. 1966. №8. С. 183-184.
21. Українська мова. Енциклопедія. К. : Українська енциклопедія, 2000. 752с.
22. Українські гуманісти епохи Відродження. Київ, «Наукова думка», «Основи», 1995. Ч.1. 431 с.
23. Янская И. Пределы достоверности. Очерки документальной литературы. М. : Советский писатель, 1981. 406 с.

Iryna Hryhorenko. The basic theoretical approaches to determining the genre and style of private writers.

The question of the place of writers' letters, including private ones, within the literary genres remains controversial. The versatility of the style definition of the letter is determined by the concrete language situation, the social level of the communicants, the conditions under which the letter is written, the form of communication, which depends on the purpose and reasons for communication. Such specific properties of the letters determine the variety of types of epistolary and its complexity as a subject of scientific research.

Despite the considerable amount of research on the epistolary writers, the question remains about the place of writers' letters, including private ones, within the limits of literary genres. Unresolved is the question of whether the writer's letter to the documentary literature belongs.

The article attempts to reveal the basic scientific and theoretical approaches to the definition of key genre-style aspects of private correspondents of writers using the method of analysis of scientific literature.

The peculiarity and complexity of the stylistic definition of the letter is determined by the linguistic situation, the genre of the letter, the social level of the communicants, the conditions in which the letter is written, the form of communication that depends on the purpose and the reasons for the communication. These specific properties of the leaf cause a variety of epistolary species.

The writer's private letter is on the verge of the document and literature as art. Scientists should analyze a writer's private letter as a specific genre, which combines literary and historiographical elements. In the modern information society, the Internet has changed the traditional forms of communication radically, among them correspondence. Therefore, the prospects for further study of the phenomenon of private correspondence writers is to systematize the theoretical approaches to this phenomenon of modern scholars, taking into account the informatization of modern communication and its influence on the letters as a speech genre in general and on writers' letters in particular.

Key words: letter, epistle, epistolary, correspondence of artists, writer's letter.

УДК 7.011.802.71

Ніна Ільїнська

ІНТЕРТЕКСТ ДЖ. Д. СЕЛІНДЖЕРА У ПРОЗІ ЛЮБКА ДЕРЕША

У статті виявлено типологічну схожість та відмінність творів Дж. Д. Селінджера «Над прірвою у житті», «Вище кровки теслі» та роману Л. Дереша «Культ». Доведено, що твори американського та українського авторів типологічно зближує образ молододі людини, яка у пошуках самоідентичності знаходить її у постійному зіткненні з собою та оточенням.